

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός υφάνεται άμα
είναι πώς δε φοβάται την
άληθεια—ΥΓΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φν-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 22 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗΣ ΠΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 336

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ. 'Η κούλια τέκρονόταμου (συ-
νέχεια).
'Η Ψυχολογία του συμβολισμού
ΑΜΑΡΥΛΛΙΑ. 'Ο Ένορκος.
Ο ΝΟΥΜΑΣ. 'Τα Τραγούδια του 'Απρίλη'.
ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ. 'Ο συντραβηγμός. (τίλος)
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Νέα βιβλία (Νέα διάκριση της πό-
λεως 'Αθηνών κτλ.)
ΠΟΙΗΜΑΤΑ Ρήγας Γκόλφης, Σπύρος Παρούλης.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

‘ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ.

Τί αξίζει ο στίχος του Ρήγα Γκόλφη, το
ξέρουν οι αναγνώστες μας, γιατί όλοι πάνου
κάτου οι στίχοι που γιομίζοντε, μα και στο-
λίζουν, το βιβλίο του, δημοσιευτήκανε σε του-
τες δώ τις στήλες. Τί αξίζει τώρα το βιβλίο
του, θα μάς το πει αύριο ή Κριτική. Έμεις
σήμερα το χαιρετάμε μοναχά τδμορφο το βι-
βλίο με το λουλουδένιο τόν τίτλο και τους λε-
βέντικους κι άρμονικούς στίχους, που άρμο-
σμένοι πάνου

στης Ρούμελης τη λέρα την παληκαρία
μάς φέρουν από τα ψηλά Βελούχια το δημο-
τικό τραγούδι κελαδημένο από καινούρια φλο-
γέρα.

Κούφια και βροντερά παινήματα δέν-
ριάζοντε στο σεμνό τραγουδιστή. 'Ο Νουμάς
τουλάχιστο αναγκάζεται να λιγοστείνει το φα-
νέρωμα της χαράς του, γιατί ο άκριβος συνα-
γωνιστής και συνεργάτης μας είναι τόσο στενά
συνδεμένος με το έργο μας και με τόν άγώνα
μας, βρίσκεται τ ό σ ο μ έ σ α στο Νουμά, που
κάθε παινήμα θα φανεί πώς γίνεται γιά τόν
ίδιο το Νουμά.

Δέν ξέρουμε τί θα μάς πει αύριο ή Κρι-
τική γιά το βιβλίο του Ρήγα Γκόλφη. Μπορεί
να βρει ψεγάδια εκεί που έμεις όμορφους βρι-
σκουμε και μπορεί να σβήσει σελίδες που έμεις
τις καμαρώνουμε να λαμποκοπάνε σά διάφανο
κρύσταλλο. Ένα μοναχά, θα ρροΰμε, δε θα
μπορέσει νάν του άρνηθεί: Τδ γιομάτο στίχο,
την όλοζώντανη και κανονική γλώσσα και το
αί σ ι η μ α—προπάντων αυτό.

Όσοσο ο Ρήγας Γκόλφης δέν έβγαλε το
βιβλίο του γιά νάν τδ πνίξει σε λιβάνια, παρ-
α γιά νάν το παραδώσει στα χέρια της Κριτικής
και νάκούσει τη γνώμη της. Κι αυτό, θα ρ-
ροΰμε, είναι ένα γνώρισμα, από τα πολλά, του
α λ η θ ι ν ο υ ποιητή.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ‘ΝΟΥΜΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑΣ

(‘Από τα ‘Τραγούδια του ‘Απρίλη’)

Ρωτάς και με ξαναρωτάς γλυκός γιατί ν’ δ άχός μου.
Μή ναι ή φλογέρα μου γλυκειά, μή ναι γλυκειά ή
[καρδιά μου;
Μηδέ ή φλογέρα μου είν’ γλυκειά, μηδέ γλυκειά ή
[καρδιά μου,
μα είναι γλυκειά ή αγάπη σου, γλυκά ν’ τά μαύρα
[μάτια.

‘Αγορρος όντας είμοννα και σπέρδιμος λεβέντης
κυνήγησα να σταυρωτό στα κατάρραχια τά έρμα,
και το κοκάλι το μακρύ, τ’ άρπαχτικό ποδάρι
τ’ άδραξα, το μαστόρεψα, ροφήξα το μεδούλι,
και δέκα νύχτες τ’ άφησα κρυμένο στο ρουμάνι
κι άπέκει πηα το στο βουνί στην πιδ άψηλή κορ-
[φή του,
στερνά τ’ άπίθωσα σιμά στη μάισσα νερομάννα.
Και σάν εδιάβηκε δ καιρός στα χέρια μου τδ πήρα
το φύσηξα, άχολόγησε κι όμπρός μου νά ή φλογέρα.

Κάνει τά φύλλα τω δεντρών πώς σειόνται μέσ’ τά
[δάσα,
το πώς σουράνε οι άγέρηδες στα κορφοβούνια
[άπάνου,
το πώς ή βρόση κελαϊδάει κάτου άπ’ τά χορταράκια.
Δαιμονικό το φύσημα μέσα στα σπήλια μπαίνει,
σα βούκινα τ’ άντιλαλάν και το σκορπιών στούς
[κάμπους.
Κι αν έχη μέσα του ψυχή, κι αν έχη άντρεία και
[νιάτα
κι αν έχη γλώνα και καημό και πλάνημα κι αγάπη,
δικά σου είν’ τά χαρίσματα κ’ ή φλόγα του δική σου.
Κοντός δ όρόμος δ μακρός στού λογισμού τούτος
[κύκλους,
δ άχός δε βγαίνει δίχως σου κι δ νούς όρομάν να
[σε βρη.

Ρωτάς και με ξαναρωτάς γλυκός γιατί ν’ δ άχός μου.
Μή ναι ή φλογέρα μου γλυκειά, μή ναι γλυκειά ή
[καρδιά μου;
Μηδέ ή φλογέρα μου είν’ γλυκειά, μηδέ γλυκειά ή
[καρδιά μου
μα είναι γλυκειά ή αγάπη σου, γλυκά ν’ τά μαύρα
[μάτια
τά μαύρα τά κατάμαυρα τά σόντευνα τά μάτια.
Στόν ύπνο μου, στόν ξύπνο μου, στο γέλιο μου,
[στό κλάμα,
και βούλουμαι και νείρουμαι και λαχταρώ και θέλω
με την ψυχή, με την καρδιά, με τη ζωή, με το αίμα,
να τά φιλήσω μα βολά και χίλιες να πεθάνω,
να τά φιλήσω έδώ στις γις και να χαρώ στόν άδη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ

Μεγάλες έποχές στην ιστορία λίμε εκείνες που
έχυσαν φώς στο δρόμο της ζωής κ’ έγιναν σταθμοί
στην εξέλιξη του ανθρώπου. Κ’ ή φιλοσοφία κ’ ή
τέχνη στούς καιρούς αύτούς δέν είναι παρ-
ά ένα φώς
χυμένο στην ανθρώπινη ψυχή, ένα βήμα βαθύτερα
στο γνωρισμό του είναι μας και της προσπάθειας
της ανθρωπότητας. Για τούτο κ’ ή προσπάθεια της
φιλοσοφίας και της τέχνης σε τέτιες έποχές στά-
θηκε πάντα το φώτισμα του νού και του αίσθήμα-
τος και το χαρακτηριστικό τών μεγάλων δημιουρ-
γικών πνευμάτων είναι ή λαγαρότητα κ’ ή φωτι-
νάδα. Έκείνο που στην ιστορία λίμε με τά όνόματα